

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

30 päivänä huhtikuuta 2014 (*)

Yhteinen finanssitransaktioverojärjestelmä – SEUT 329 artiklan 1 kohtaan perustuvaa tiiviimpää yhteistyötä koskeva lupa – Päättös 2013/52/EU – SEUT 327 ja SEUT 332 artiklan sekä kansainvälisen tapaoikeuden rikkomiseen perustuva kumoamiskanne

Asiassa C-209/13,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta kumoamiskanteesta, joka on nostettu 18.4.2013,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään E. Jenkinson ja S. Behzadi Spencer, avustajinaan M. Hoskins, QC, P. Baker, QC, ja barrister V. Wakefield,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A.-M. Colaert, F. Florindo Gijón ja A. de Gregorio Merino,

vastaajana,

jota tukevat

Belgian kuningaskunta, asiamiehinään J.-C. Halleux ja M. Jacobs,

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään T. Henze, J. Möller ja K. Petersen,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään D. Colas ja J.-S. Pilczer,

Itävallan tasavalta, asiamiehenään C. Pesendorfer,

Portugalin tasavalta, asiamiehinään L. Inez Fernandes, J. Menezes Leitão ja A. Cunha,

Euroopan parlamentti, asiamiehinään A. Neergaard ja R. van de Westelaken, prosessiosoite Luxemburgissa,

Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lyal, B. Smulders ja W. Mölls, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta, varapresidentti K. Lenaerts (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis ja J.-C. Bonichot,

julkisasiamies: N. Wahl,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vaatii kanteellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan luvan antamisesta tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla 22.1.2013 annetun neuvoston päätöksen 2013/52/EU (EUVL L 22, s. 11; jäljempänä riidanalainen päätös).

Asian tausta

2 Euroopan komissio antoi 28.9.2011 ehdotuksen KOM(2011) 594 lopullinen neuvoston direktiiviksi yhteisestä finanssitransaktioverojärjestelmästä ja direktiivin 2008/7/EY muuttamisesta (jäljempänä vuoden 2011 ehdotus).

3 Vuoden 2011 ehdotuksen 1 artiklan, jonka otsikko on ”Kohde ja soveltamisala”, 2 kohdan sanamuoto oli seuraava:

”Tätä direktiiviä on sovellettava kaikkiin finanssitransaktioihin edellyttäen, että vähintään yksi transaktion osapuolista on sijoittautunut jäsenvaltioon ja transaktion osapuolena on jäsenvaltion alueelle sijoittautunut finanssilaitos, joka toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä.”

4 Mainitun ehdotuksen 3 artiklan, jonka otsikko on ”Sijoittautuminen”, 1 kohdan sanamuoto oli seuraava:

”Tämän direktiivin soveltamiseksi finanssilaitoksen on katsottava sijoittautuneen jäsenvaltion alueelle, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

— —

e) se on finanssitransaktion osapuolena ja toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä yhdessä kyseiseen jäsenvaltioon a, b, c tai d alakohdan nojalla sijoittautuneen finanssilaitoksen kanssa tai sellaisen osapuolen kanssa, joka on sijoittautunut kyseisen jäsenvaltion alueelle mutta joka ei ole finanssilaitos.”

5 Kolmen Euroopan unionin neuvoston kokouksen, jotka pidettiin 22.6.2012, 29.6.2012 ja 10.7.2012, jälkeen kävi selväksi, ettei yhteiselle finanssitransaktioverojärjestelmälle saataisi neuvostossa yksimielistä tukea ennakoitavissa olevassa tulevaisuudessa ja ettei koko unioni siis voi saavuttaa tavoitteeksi asetettua yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän käyttöönottoa kohtuullisessa ajassa.

6 Tässä tilanteessa 11 jäsenvaltiota ilmoitti komissiolle 28.9.–23.10.2012 halukkuudestaan aloittaa keskenään tiiviimpi yhteistyö finanssitransaktioveron alalla.

7 Neuvosto antoi riidanalaisen päätöksen komission ehdotuksesta 22.1.2013.

8 Mainitun päätöksen johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan

seuraavaa:

” – 11 jäsenvaltiota, eli Belgia, Saksa, Viro, Kreikka, Espanja, Ranska, Italia, Itävalta, Portugali, Slovenia ja Slovakia, osoittivat komissiolle – – pyynnöt, joissa ne ilmoittavat halukkuudestaan aloittaa keskenään tiiviimpi yhteistyö yhteisen finanssitransaktioveron alalla. Kyseiset jäsenvaltiot pyysivät, että tiiviimmän yhteistyön soveltamisala ja tavoitteet perustuisivat 28 päivänä syyskuuta 2011 annettuun komission direktiiviehdotukseen. Pyyntöissä viitattiin myös erityisesti tarpeeseen välttää veron kiertäminen, vääristymät ja siirtymiset muille oikeudenkäyttöalueille.”

9 Riidanalainen päätös sisältää kaksi artiklaa. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa annetaan tämän tuomion edellisessä kohdassa mainituille 11 jäsenvaltiolle (jäljempänä osallistuvat jäsenvaltiot) lupa aloittaa toistensa kanssa tiiviimpi yhteistyö yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän käyttöönoton alalla asiaa koskevien perussopimusten määräysten mukaisesti. Kyseisen päätöksen 2 artiklassa määrätään, että mainittu päätös tulee voimaan päivänä, jona se hyväksytään.

10 Komissio antoi 14.2.2013 ehdotuksen neuvoston direktiiviksi tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta finanssitransaktioveron alalla (jäljempänä vuoden 2013 ehdotus).

11 Vuoden 2013 ehdotuksen 3 artiklan otsikko on ”Soveltamisala”, ja sen 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Tätä direktiiviä on sovellettava kaikkiin finanssitransaktioihin edellyttäen, että vähintään yksi transaktion osapuolista on sijoittautunut jonkin osallistuvan jäsenvaltion alueelle ja transaktion osapuolena on jonkin osallistuvan jäsenvaltion alueelle sijoittautunut finanssilaitos, joka toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä.”

12 Mainitun ehdotuksen 4 artiklan otsikko on ”Sijoittautuminen”, ja sen 1 ja 2 kohdan sanamuoto on seuraava:

”1. Tätä direktiiviä sovellettaessa finanssilaitoksen on katsottava sijoittautuneen osallistuvan jäsenvaltion alueelle, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

– –

g) se on sellaisen finanssitransaktion osapuolena joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä, joka koskee jotakin direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa C osassa tarkoitettua rahoitusvälinettä tai kyseisen jäsenvaltion alueella liikkeeseen laskettua strukturoitua tuotetta, lukuun ottamatta mainitun osan 4–10 kohdassa tarkoitettuja välineitä, joilla ei ole järjestäytynyttä kaupankäyntijärjestelmää.

2. Henkilön, joka ei ole finanssilaitos, on katsottava sijoittautuneen osallistuvaan jäsenvaltioon, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

– –

[c)] se on sellaisen finanssitransaktion osapuolena, joka koskee jotakin direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa C osassa tarkoitettua rahoitusvälinettä tai kyseisen jäsenvaltion alueella liikkeeseen laskettua strukturoitua tuotetta, lukuun ottamatta mainitun osan 4–10 kohdassa tarkoitettuja välineitä, joilla ei ole järjestäytynyttä kaupankäyntijärjestelmää.”

Asianosaisten vaatimukset ja oikeudenkäyntimenettely unionin tuomioistuimessa

13 Yhdistynyt kuningaskunta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen päätöksen

ja velvoittamaan neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 Neuvosto vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään kanteen ja velvoittamaan Yhdistyneen kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Belgian kuningaskunta, Saksan liittotasavalta, Ranskan tasavalta, Itävallan tasavalta, Portugalin tasavalta, Euroopan parlamentti ja komissio on hyväksytty väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

Kanne

16 Yhdistynyt kuningaskunta myöntää, että sen kannetta, joka on nostettu oikeuksien menettämisen ehkäisemiseksi, voidaan mahdollisesti pitää ennenaikaisena, mutta vetoaa sen tueksi kuitenkin kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustuu SEUT 327 artiklan ja kansainvälisen tapaoikeuden rikkomiseen siltä osin kuin riidanalaisessa päätöksessä sallitaan sellaisen finanssitransaktioveron käyttöön ottaminen, jolla on ekstraterritoriaalisia vaikutuksia. Toinen kanneperuste, johon vedotaan toissijaisesti, perustuu SEUT 332 artiklan rikkomiseen sillä perusteella, että mainitussa päätöksessä sallitaan sellaisen finanssitransaktioveron käyttöön ottaminen, josta aiheutuu kustannuksia sellaisille jäsenvaltioille, jotka eivät osallistu tiiviimpään yhteistyöhön (jäljempänä ei-osallistuvat jäsenvaltiot).

Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

17 Ensimmäinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen perustuu SEUT 327 artiklan rikkomiseen ja toinen kansainvälisen tapaoikeuden rikkomiseen.

18 Ensimmäisen kanneperusteensa yhteydessä Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että riidanalaisella päätöksellä on rikottu SEUT 327 artiklaa, kun siinä on annettu lupa sellaisen finanssitransaktioveron käyttöön ottamiseen, jolla on ekstraterritoriaalisia vaikutuksia, sen vuoksi, että vuoden 2011 ehdotuksen 3 artiklan 1 kohdan e alakohdassa on hyväksytty ”finanssitransaktion osapuolta koskeva periaate” ja että vuoden 2013 ehdotuksen 4 artiklan 1 kohdan g alakohdassa ja 2 kohdan c alakohdassa on mainittu ”liikkeeseenlaskuperiaate”.

19 Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan mainitussa päätöksessä sallitaan nimittäin sellaisen finanssitransaktioveron käyttöön ottaminen, jota kahden edellä mainitun verotusperiaatteen mukaan sovelletaan laitoksiin, henkilöihin ja liiketoimiin, jotka sijaitsevat ei-osallistuvien jäsenvaltioiden alueella, mikä loukkaa viimeksi mainittujen toimivaltaa ja oikeuksia.

20 Ensimmäisen kanneperusteensa toisessa osassa Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että kansainvälisen tapaoikeuden mukaan säännöstöllä saa olla ekstraterritoriaalisia vaikutuksia vain siltä osin kuin kyseisten tosiseikkojen tai oikeussubjektien ja niiden osalta toimivaltaansa käyttävän valtion välillä on riittävän läheinen liittyminen, joka oikeuttaa loukkaamaan toisen valtion suvereenia toimivaltaa.

21 Nyt käsiteltävässä asiassa tulevan finanssitransaktioveron ”finanssitransaktion osapuolta koskevasta periaatteesta” ja ”liikkeeseenlaskuperiaatteesta” seuraavia ekstraterritoriaalisia vaikutuksia ei Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan voida perustella millään kansainvälisessä oikeudessa hyväksytyillä verotusvaltaa koskevalla säännöllä.

22 Toisessa kanneperusteessaan Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että vaikka finanssitransaktioveroa koskevan tiiviimmän yhteistyön toteuttamiseen liittyvistä menoista voivat SEUT 332 artiklan mukaan lähtökohtaisesti joutua vastaamaan vain osallistuvat jäsenvaltiot, mainitusta toteuttamisesta aiheutuu kustannuksia myös ei-osallistuville jäsenvaltioille

keskinäisestä avunannosta veroihin, maksuihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä 16.3.2010 annetun neuvoston direktiivin 2010/24/EU (EUVL L 84, s. 1) ja hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta 15.2.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/16/EU (EUVL L 64, s. 1) soveltamisen vuoksi.

23 Kyseisissä kahdessa direktiivissä ei Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan nimittäin anneta ei-osallistuville jäsenvaltioille lupaa vaatia kyseisten direktiivien soveltamisesta tulevaan finanssitransaktioveroon liittyvien keskinäisestä avunannosta ja hallinnollisesta yhteistyöstä aiheutuvien kustannusten maksamista takaisin.

24 Yhdistynyt kuningaskunta lisää tältä osin, että SEUT 332 artiklassa tarkoitettujen ”tiivimmän yhteistyön toteuttamisesta aiheutuvien – – menojen” käsite kattaa menot, jotka liittyvät sellaisiin kansallisiin säännöstöihin perustuviin virka-apupyntöihin tai yhteistyöpyyntöihin, jotka on annettu tiivimmän yhteistyön toteuttamiseksi finanssitransaktioveron alalla.

25 Neuvosto, kaikki sitä väliintulijoina tukevat jäsenvaltiot Saksan liittotasavaltaa lukuun ottamatta, Euroopan parlamentti ja komissio myöntävät nimenomaisesti tai implisiittisesti, että kanne ja sen taustalla olevat kanneperusteet voidaan ottaa tutkittavaksi. Ne väittävät kuitenkin, että kanneperusteet on hylättävä.

26 Ensimmäisestä kanneperusteesta mainitut osapuolet tuovat esiin lähinnä, että verotusperiaatteet, jotka Yhdistynyt kuningaskunta on mainitun kanneperusteiden yhteydessä riitauttanut, ovat tässä vaiheessa täysin hypoteettisia seikkoja, jotka koskevat lainsäädäntöä, jota ei ole vielä annettu. Näin ollen kyseisen jäsenvaltion esittämät väitteet, jotka perustuvat tulevan finanssitransaktioveron väitettyihin ekstraterritoriaalisiin vaikutuksiin, ovat ennen aikaisia ja spekulatiivisia. Ne ovat siis tehottomia nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä.

27 Toisesta kanneperusteesta mainitut osapuolet tuovat esiin lähinnä, että siinä aloitetaan ennen aikainen väittely siitä tavasta, jolla unionin lainsäätäjät tulevaisuudessa ratkaisee kysymyksen riidanalaisella päätöksellä sallitun tiivimmän yhteistyön toteuttamiseen liittyvien kustannusten vastattavaksi ottamisesta. Muutoinkaan kyseisessä päätöksessä ei niiden mukaan mitenkään ratkaista keskinäistä avunantoa koskevia kysymyksiä tulevan finanssitransaktioveron soveltamisen kannalta.

28 Neuvosto, Itävallan tasavalta, Portugalin tasavalta ja komissio lisäävät, että toinen kanneperuste perustuu SEUT 332 artiklan virheelliseen tulkintaan. Mainittu artikla koskee niiden mukaan nimittäin ainoastaan unionin talousarviosta maksettavia operatiivisia kuluja, jotka liittyvät sellaisiin toimiin, joilla säädetään tiivimmästä yhteistyöstä, eikä sellaisia menoja, jotka Yhdistynyt kuningaskunta on riitauttanut ja joita jäsenvaltioille voi aiheutua direktiivien 2010/24 ja 2011/16 nojalla.

29 Saksan liittotasavalta tukeutuu analogisesti tämän tuomion 26 ja 27 kohdassa mainittuihin perusteisiin ja katsoo, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät täyty tai jopa että ne selvästi puuttuvat sen vuoksi, ettei unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 120 artiklan c alakohdassa asetettua edellytystä ole noudatettu, koska Yhdistyneen kuningaskunnan kanteensa tueksi esittämät kanneperusteet eivät mitenkään liity riidanalaisen päätöksen kohteeseen. Toissijaisesti Saksan liittotasavalta tuo esiin, että kanne on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Siltä osin kuin ensinnäkin on kyse tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitusta oikeudenkäyntiväitteestä, on muistutettava, että mainitun työjärjestyksen 120 artiklan c alakohdasta ja siihen liittyvästä oikeuskäytännöstä käy ilmi, että kannekirjelmässä on mainittava

oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Näiden mainintojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Tästä johtuu, että niiden oleellisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen, joihin kanne perustuu, on ilmentävä johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmän tekstistä ja että kannekirjelmässä esitetyt vaatimukset on muotoiltava yksiselitteisesti, jottei tuomioistuin lausuisi kanteen ulkopuolelta tai jättäisi lausumatta jostakin kanneperusteesta (tuomio komissio v. Espanja, C-360/11, EU:C:2013:17, 26 kohta ja tuomio komissio v. Tšekki, C-545/10, EU:C:2013:509, 108 kohta).

31 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kannekirjelmä täyttää mainitunlaiset selkeyttä ja täsmällisyyttä koskevat vaatimukset. Se on mahdollistanut sen, että neuvosto ja sitä väliintulijoina tukevat jäsenvaltiot ovat voineet valmistella Yhdistyneen kuningaskunnan esiin tuomiin kanneperusteisiin liittyvät argumenttinsa, ja se antaa unionin tuomioistuimelle mahdollisuuden suorittaa riidanalaista päätöstä koskevan tuomioistuinvalvonnan.

32 Tästä seuraa, että mainittu oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

33 Toiseksi on korostettava, että sellaisesta neuvoston päätöksestä nostetun kumoamiskanteen, joka riidanalaisen päätöksen tavoin koskee SEUT 329 artiklaan perustuvaa tiiviimpää yhteistyötä koskevaa lupaa, osalta unionin tuomioistuimen valvonta koskee sitä, onko mainittu päätös pätevä sellaisenaan, kun otetaan huomioon muun muassa SEU 20 artiklaan ja SEUT 326–SEUT 334 artiklaan sisältyvät määräykset, joissa määritellään mainitunlaisen luvan myöntämistä koskevat aineelliset ja menettelylliset edellytykset.

34 Tätä valvontaa ei pidä sekoittaa valvontaan, jota voidaan harjoittaa myöhemmän kumoamiskanteen yhteydessä sellaisen toimen osalta, joka on annettu sallittua tiiviimpää yhteistyötä toteuttaessa.

35 Nyt käsiteltävässä kanteessa esitetyllä ensimmäisellä kanneperusteella pyritään riitauttamaan vaikutukset, joita tulevan yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän mukaisesti sovellettavien tiettyjen verotusperiaatteiden käyttämisellä voisi olla laitoksiin, henkilöihin ja liiketoimiin, jotka sijaitsevat ei-osallistuvien jäsenvaltioiden alueella.

36 On kuitenkin todettava, että riidanalainen päätös koskee luvan antamista 11 jäsenvaltiolle tiiviimmän yhteistyön aloittamiseen toistensa kanssa yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän käyttöön ottamiseksi asiaa koskevien EUT-sopimusten määräysten mukaisesti. Yhdistyneen kuningaskunnan riitauttamat verotusperiaatteet eivät sitä vastoin millään lailla ole mainitun päätöksen osatekijöitä. Yhtäältä ”finanssitransaktion osapuolta koskeva periaate” vastaa vuoden 2011 ehdotukseen sisältyvää seikkaa, joka mainitaan kyseisen päätöksen johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa. Toisaalta ”liikkeeseenlaskuperiaate” on ensimmäistä kertaa kirjattu vuoden 2013 ehdotukseen.

37 Toisesta kanneperusteesta, jolla Yhdistynyt kuningaskunta väittää lähinnä, että tulevasta finanssitransaktioverosta aiheutuu kustannuksia ei-osallistuville jäsenvaltioille niiden keskinäistä avunantoa ja hallinnollista yhteistyötä koskevien velvoitteiden vuoksi, jotka liittyvät direktiivien 2010/24 ja 2011/16 soveltamiseen kyseiseen veroon, mikä mainitun jäsenvaltion mukaan on SEUT 332 artiklan vastaista, on todettava, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly mitään määräystä, joka liittyisi siinä sallitun tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta aiheutuviin menoihin.

38 Riippumatta siitä, kattaako SEUT 332 artiklassa tarkoitettujen ”tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta aiheutuvien – – menojen” käsite Yhdistyneen kuningaskunnan toisen kanneperusteensa yhteydessä tarkoittamat menot, jotka liittyvät keskinäiseen avunantoon ja hallinnolliseen yhteistyöhön, on ilmeistä, ettei kysymystä tulevan finanssitransaktioveron

mahdollisesta vaikutuksesta ei-osallistuvien jäsenvaltioiden hallintokustannuksiin voida tutkia niin kauan kuin kyseistä veroa koskevia verotusperiaatteita ei ole lopullisesti vahvistettu riidanalaisella päätöksellä sallittua tiiviimpää yhteistyötä toteutettaessa.

39 Mainittu vaikutus nimittäin riippuu ”finanssitransaktion osapuolta koskevan periaatteen” ja ”liikkeeseenlaskuperiaatteen” käyttöön ottamisesta, mutta kyseiset periaatteet eivät ole riidanalaisen päätöksen osatekijöitä, kuten tämän tuomion 36 kohdassa on todettu.

40 Edellä esitetystä seuraa, että kumpikin Yhdistyneen kuningaskunnan kanteensa tueksi esittämistä perusteista on hylättävä ja että kanne on näin ollen hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

41 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut Yhdistyneen kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jonka nojalla jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, Belgian kuningaskunta, Saksan liittotasavalta, Ranskan tasavalta, Itävallan tasavalta, Portugalin tasavalta, Euroopan parlamentti ja komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Belgian kuningaskunta, Saksan liittotasavalta, Ranskan tasavalta, Itävallan tasavalta, Portugalin tasavalta, Euroopan parlamentti ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.